

KOMPLETTERING AV ÖVERKLAGANDE

Mål nr: T 44-04

Som rättsliga grunder till yrkandet om återförvisning av målet till tingsrätten för erforderlig behandling åberopas följande:

1. Min stämningsansökan, som är reellt och seriöst menad, är utformad helt i enlighet med RB 42:2 och innefattar laga skäl för käromålet enligt RB 42:5. Då stämningsansökan förefaller ha behandlats på felaktiga grunder genom grovt rättegångsfel bör den återförvisas till tingsrätten för regelrätt behandling.
2. Tingsrätten synes inte ha beaktat Europakonventionens artikel 6.1 om individens grundläggande rätt till en korrekt och rättssäker behandling i domstol, vilken bestämmelse har inkorporerats i svensk lag och därför måste efterlevas.
3. Tingsrätten har inte låtit Högsta domstolens vägledande avgöranden i den uppkomna rättsfrågan lända till efterrättelse. Riklig prejudicerande belysning förefinnes angående kravet på restriktiv tillämpning av bestämmelsen i 42 kap 5 § 1 st rättegångsbalken. Härvidlag åberopas fem avgöranden, där Högsta domstolen betonar den rättssökandens tillgång till en fullödlig rättsprövning: NJA 2002 s 300; NJA 1998 s 278; NJA 1996 s 343; NJA 1994 s 42; NJA 1989 s 754.
4. Tingsrätten har ej haft rätt att anföra skäl till beslut från en promemoria som utarbetats i ett annat mål som både återkallats och avskrivits för över ett år sedan - låtvara med samma partsställning, men dock inte samma yrkanden och grunder i och för sig. Det var undertecknad som själv återkallade den förra stämningsansökan, varför materialet i det målet nu inte kan åberopas mot mig. Eftersom målet avskrevs genom beslut av Lunds tingsrätt kan materialet ej betraktas som vare sig tillgängligt eller tillämpligt utan är i princip att betrakta som makulerat. Hänvisningar kan således ej göras till dåvarande ärende och ej heller kan annat bedömningsmaterial hämtas därur.
5. Oavsett vad som anförs under punkten 4 ovan är promemorian, som bifogats tingsrättens dom och uppenbarligen utgör stöd för domen, felaktig på en väsentlig

punkt. Denna felaktighet kan ha haft betydelse vid tingsrättens bedömning av uppenbarhets-rekvisitet. Fd lagmannen K-O Lidin anför i sin PM att Högsta domstolen kom fram till att det tvistiga avtalet i NJA 1992 s 403 ej hade skadestånd som sanktion. Denna uppgift är icke korrekt. HD hade nämligen endast att bedöma huruvida en viss klausul (punkten 3.1) hade skadestånd eller enbart en uppsägningsrätt som sanktion. Efterlevnaden av det ifrågavarande avtalet följer självfallet allmänna rättsgrundsatser. Därutöver har aktivitetsplikten under avtalspunkten 5 väsentlig betydelse vid bedömning av huruvida avtalets förpliktelser iakttagits på ett aktsamt sätt och om skadeståndskrav i annat fall kunnat aktualiseras. Talan mot ombudet Ström, som underlåtit att åberopa den specifika aktivitetsplikten i rättsfallet, var därför fullt berättigad. Ett legalt berättigande har även en skadeståndstalan mot ombudet Jernryd, som i en rättsutredning och efterföljande talan mot Ström underlät, - utan att ha någon rätt därtill, att anföra den i högsta grad vilseledande och därav skadeframkallande handläggningen från ombudet Ström.

6. Redan den omständigheten att tingsrätten till sin dom bifogar och i domskälen diskuterar innehållet i en i och för sig avförd promemoria visar att det inte kan betraktas som uppenbart att förevarande käromål är uppenbart ogrundat. Den åberopade bestämmelsen i RB skall enligt lagens förarbeten tillämpas restriktivt och är rätteligen endast förbehållen s k "tokmål" och ej avsedd för stämningsansökningar som synbarligen har lagstöd och korrekt utformning samt en seriös mening.
7. Tingsrätten anger genom bifogad PM som ett av skälen till sitt ställningstagande att Burström inte visat att försök gjorts att förmå advokaten Jernryd att åberopa de vilseledande momenten i Ströms handläggning. Ett sådant åberopande måste väl ändå Jernryd såsom advokat och ombud för Klemeco vara skyldig att göra utan att hans klient skulle behöva "försöka förmå" honom därtill? Käranden har inte upplysts om att uppgifter om dylika försök är av betydelse för att undvika avvisning eller omedelbart avgörande. Hade ett sedvanligt kontradiktoriskt förfarande förekommit hade dock ytterligare bevis kunnat inges för att styrka sådana försök. Genom tingsrättens dom utan kommunikation har klaganden på ett icke rättssäkert sätt avskurits från möjligheten till komplettering såväl som möjligheten att efter vederbörligt svaromål kunna justera och renodla yrkanden och grunder, eventuellt med hjälp av en juridiskt kvalificerad konsult.
8. Förevarande stämningsansökan angår två ombud, som var för sig och efter varandra uppsåtligen eller av oaktsamhet genom handling eller underlåtenhet har

åsidossatt vad som gäller för uppgiften. Kärändens bestämda mening är att det finns lagstöd för att ett ombud inte får vilseleda sin huvudman och på så vis underlåta att genomföra vad som avtalats. Jag hävdar lika bestämt, men uppenbarligen i strid med tingsrättens uppfattning, att det även finns lagstöd för att ett ombud som konsekvent fört sin huvudman bakom ljuset skall kunna lagföras samt att omständigheterna i allra högsta grad bör åberopas i en skadeståndstalan mot ombudet med grundad hänvisning till adekvat kausalitet mellan uppkommen skada och gärning. Jag gör gällande att min stämningssökning tar sikte på sådan underlåtenhet och vårdslöst handlande från Sven Jernryds sida som ryms inom vad som erfordras för att en handling eller underlåtenhet skall vara skadeståndsgrundande, alternativt enligt allmänna rättsgrundsatser om strikt ansvar.

9. Med hänvisning till svenska myndigheters allmänna plikt att hjälpa den tillrätta som är hjälpsökande och står utan juridiskt ombud, görs gällande att denna skyldighet borde ha stått klar för Lunds tingsrätt. I stället för att ogilla käromålet utan kommunikation borde tingsrätten ha lämnat anvisningar om vad som fattades i stämningssökning eller vad som närmare borde förklaras, alternativt delgivit svaranden för att sedan kalla till en förberedande förhandling och då reda ut eventuella oklarheter kring rättsfrågorna.
10. Lunds tingsrätt har bedömt min stämningssökning som utsiktslös. Mot bakgrund av RF 1:9 i Sveriges grundlag vill jag dock utgå från att nedanstående förhållande inte utgör skäl för tingsrättens ställningstagande. Min granskning av olika register samt förfrågningar hos åtskilliga jurister och juridikforskare angående det statistiska utfallet i tvistemål mellan missnöjd klient och advokat har nämligen påvisat ett enda rättsfall där en enskild klient/uppdragsgivare/huvudman fått bifall i domstol i skadeståndstalan mot advokat! Vidare undersökningar har gett vid handen att ett fyrtiotal liknande tvistemål förekommer i svenska domstolar årligen. Samtliga mål synes utfalla så att klientens talan ogillas. Likväl är det inte lagstadgat att advokats handläggning inte skall kunna klandras av domstol på talan av enskild klient.

Som rättslig grund för att hovrätten som andrahandsalternativ bifaller mitt käromål åberopas det material som angivits i min stämningssökning jämte de ytterligare grunder och bevis, vilka jag skäligen bör beredas tillfälle att tillfoga i ett rättssäkert förfarande.

Munka-Ljungby, Ängelholm den 19 februari 2004

Bertil Burström